

Ceva incredibil așteaptă să fie descoperit

8 octombrie 2005

Gili Cârstea

Un prieten remarca recent că motivul principal pentru care istoria acestei lumi nu se încheie este faptul că “se așteaptă ceva.”

Este o descriere crudă a stării reale a bisericii rătăcite. Poporul nostru stă cu ochii pironiți în televizoare, așteptând să se întâmple ceva la Vatican sau la Washington, urmărind fiara și proorocul mincinos, alarmându-se cu falsă pioșenie de mișcările tot mai vizibile pentru impunerea duminicii ca zi de închinare obligatorie. Această febrilitate înșelătoare, stimulată de evenimente ce par profetice, nu va reuși niciodată să producă mult-așteptata redeșteptare și reformă. Așteptând “să se întâmple ceva,” s-ar putea să trecem orbește pe lângă fereastra de oportunitate care s-a deschis ori de câte ori o generație a poporului sfânt a reușit “să înțeleagă ceva.”

Carl Sagan spunea un lucru potrivit pentru generația prezentă a poporului lui Dumnezeu: “Undeva, ceva incredibil așteaptă să fie descoperit.”

Ce ar putea fi mai incredibil decât faptul că cerul este gata și așteaptă să conecteze la izvorul vieții pe locuitorii pământului? Timpul pentru ziua ispășirii, pentru nuntă, a venit de mult și a trecut, iar Mireasa lui Hristos nu știe nimic despre așa ceva, așteptând să se întâmple ceva. Adevăruri mari și fabuloase așteaptă să fie descoperite și înțelese din “evanghelia neprihănirii” – așa cum spunea îngerul (Ms 15, 1888) – iar Laodicea se ceartă cu toată lumea că ea are “tot adevărul.” Ni s-a spus că, după 1888, abia am început să avem “o slabă licărire despre ce înseamnă credința” (RH 11 martie 1890). Ne măgulim că suntem poporul privilegiat care are solia celor trei îngeri, și sperăm să ajungem odată pe scena lumii cu ea, dar ne facem că nu știm ce ne-a spus Duhul, că “avem doar sclipiri ale razelor de lumină care trebuie să vină peste noi” (RH 3 iunie 1890).

Dumnezeu așteaptă să ne înțelegem destinul și să descoperim calea consacrată către desăvârșirea creștină, calea pe care a mers Hristos. Calea este “în sanctuar” (Ps 77:13 KJV) acolo unde “Mă voi întâlni cu tine” (Exodul 25:22), ca omul despărțit de Dumnezeu să poată fi făcut din nou părtaș de natură divină. La întrebarea lui Pavel: “Nu știți că voi sunteți templul Duhului Sfânt?” (1 Cor 3:16) noi răspundem că știm, dar ne temem să nu cădem în panteism, așa că evităm subiectul.

Dacă acum “avem doar sclipiri” ale razelor de lumină care urmează să vină peste noi, de ce nu depunem eforturi susținute de a înțelege și defini subiectele la care Dumnezeu așteaptă să ne călăuzească în această cercetare? Expresia aceasta, “avem doar sclipiri ale razelor de lumină,” ne aduce dureros aminte de o altă frază celebră în ecuația mântuirii: “Dacă razelor de lumină care au strălucit la Minneapolis li se permitea să-și exercite puterea convingătoare asupra celor care s-au opus ei, dacă toți ar fi cedat și și-ar fi supus atunci voința Duhului lui Dumnezeu, ei ar fi primit cele mai bogate binecuvântări, l-ar fi dezamăgit pe vrăjmaș, și ar fi stat ca niște bărbați credincioși, tare la datoria lor. Ar fi avut o experiență bogată; dar eul a spus, Nu! Eul nu a vrut să fie zdrobit; eul a luptat pentru supremație, și fiecare dintre aceste persoane vor fi testate din nou asupra aceluiași puncte la care au eșuat atunci...” (Letter 19, 1892).

Acelor raze care au strălucit la Minneapolis nu li s-a permis “să-și exercite puterea,” și nu li se permite nici astăzi. Din această cauză poporul nostru doarme, așteptând “să se întâmple ceva.” Între timp, se așează tot mai confortabil în această lume, se adaptează noilor ideologii și bate palma cu orice culoare de creștinism militant, în numele unui hristos pe care doresc să-l propovăduiască lumii “cu o singură voce.”

Atâta timp cât acelor raze care au strălucit la Minneapolis nu li se va permite “să-și exercite puterea convingătoare” asupra bisericii rămășiței, poporul nostru va continua să aștepte “să se întâmple ceva,” cu totul dezinteresat de faptul că “undeva, ceva incredibil așteaptă să fie descoperit.”